

2007. december 13., csütörtök

4. úgy véli, hogy Szaúd-Arábiában a nőkkel szembeni erőszakkal, és különösen a családon belüli erőszakkal kapcsolatos tudatosító kampány igen szükséges kezdeményezés volna, amelyet sürgősséggel el kellene indítani;
5. sürgeti a hatóságokat, hogy vizsgálják felül és erősítsék meg a nemzeti munkajogi rendelkezéseket, annak érdekében, hogy a háztartási alkalmazottak számára ugyanolyan védelmet biztosítson, mint a más ágazatokban dolgozók számára, és gondoskodjanak a szexuális vagy fizikai bántalmazásért felelős munkaadók bíróság elé állításáról, valamint a hatályos nemzeti törvényeket megsértő munkajogi visszaélések üldözéséről;
6. felhívja Szaúd-Arábia kormányát, hogy vizsgálja felül az összes halálra ítélt gyermekkorú bűnelkövető ügyét, függessze fel a halálos ítéletet a gyermekkorú bűnelkövetők esetében, és vezessen be moratóriumot a halálbüntetésre vonatkozóan;
7. felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy az EU és a Perzsa-öböl menti Arab államok Együttműködési Tanácsa soron következő Vegyes Tanácsán és miniszteri értekezletén tűzze napirendre ezeket a kérdéseket;
8. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezen állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, az ENSZ főtitkárának, Szaúd-Arábia kormányának, az Iszlám Konferencia Szervezete főtitkárának és a Perzsa-öböl menti Arab államok Együttműködési Tanácsa főtitkárának.

P6_TA(2007)0632

Igazságot az örömlányoknak (szexuális rabszolgák Ázsiában a II. világháború alatt)

Az Európai Parlament 2007. december 13-i állásfoglalása az örömlányokról (szexuális rabszolgák Ázsiában a II. világháború alatt)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a rabszolga-kereskedelem eltörlésének 200. évfordulójára 2007-ben,
- tekintettel a nő- és gyermekkereskedelem eltörléséről szóló nemzetközi egyezményre (1921), amelynek Japán is aláíró fele,
- tekintettel az ILO 29. számú, kényszermunka elleni egyezményére (1930), amelyet Japán ratifikált,
- tekintettel az ENSZ Biztonsági Tanácsa 1325(2000) számú, a nőkről, és a békéről és a biztonságról szóló állásfoglalására,
- tekintettel Gay McDougall, az ENSZ különmegbízottjának „Módszeres nemi erőszak, szexuális rabszolgaság és rabszolgaságszerű gyakorlatok a fegyveres konfliktusok során” című jelentésére (1998. június 22.),
- tekintettel az ENSZ kínzás elleni bizottsága 38. ülészakának (2007. május 9–10.) következtetéseire és ajánlásaira,
- tekintettel a Holland Nyugat-India japán megszállása idején a holland nők kényszerprostitúciójáról szóló holland kormánydokumentumok tanulmányozásáról Hágában készült jelentésre (2004),

2007. december 13., csütörtök

- tekintettel az USA kongresszus és a kanadai parlament 2007. július 30-án, illetve 2007. november 29-én elfogadott, a kéjhölgyekről szóló határozataira,
 - tekintettel eljárási szabályzata 115. cikkének (5) bekezdésére,
- A. mivel a japán kormány Ázsia és a Csendes-óceáni-szigetek 1930-as évektől a II. világháború végéig tartó gyarmati és háborús megszállása idején hivatalos megbízást adott fiatal nőknek, akik a világ számára ianfu vagy „kéjhölgyek” néven váltak ismertté, kizárólag szexuális szolgáltatások céljából a birodalmi fegyveres erők részére történő beszerzésére;
- B. mivel a „kéjhölgy-rendszer” magában foglalta a csoportos nemi erőszakot, a kényszerabortuszt, a megalázást és a szexuális erőszakot, ami csonkításokhoz, halálesetekhez és esetenként öngyilkossághoz vezetett, és a XX. századi emberkereskedelem egyik legnagyobb horderejű esete;
- C. mivel a japán bíróságok elé vitt több tucatnyi „kéjhölgy-ügy” mindegyikében elutasították a felperesek kártérítés iránti igényét annak ellenére, hogy a bírósági ítéletek elismerték a birodalmi fegyveres erők közvetlen és közvetett érintettségét és az állam felelősségét;
- D. mivel a „kéjhölgy-rendszer” legtöbb áldozata már elhunyt, és a napjainkban még élő túlélők életkora is eléri vagy meghaladja a 80 évet;
- E. mivel az elmúlt években számos magas beosztású japán kormánytag és tisztviselő bocsánatot kért a „kéjhölgy-rendszer” miatt, míg egyes japán tisztviselők a közelmúltban azon sajnálatos kívánságuknak adtak hangot, hogy ezeket a bocsánatkéréseket finomítsák vagy vonják vissza;
- F. mivel a szexuális rabszolgaság rendszerét a japán kormány soha nem tárta fel teljes mértékben, és a japán iskolákban használt egyes új kötelező olvasmányok megpróbálják lekicsinyíteni a „kéjhölgyek” tragédiáját és a II. világháború során elkövetett egyéb japán háborús bűnöket;
- G. mivel az Ázsiai Nők Alapítványa, egy kormánykezdemenyezésre létrejött magánalapítvány, amelynek célja a visszaélések és a „kéjhölgyek” szenvedései miatti kártérítéssel kapcsolatos programok és projektek végrehajtása volt, megbízatása 2007. március 31-én lejárt,
1. üdvözli az Európai Unió és Japán közötti kitűnő kapcsolatot, amely a többpárti demokrácia, a jogállamiság és az emberi jogok tiszteletben tartása kölcsönösen elismert értékein alapul;
 2. szolidaritását fejezi ki azon nőkkel, akik a II. világháború folyamán a „kéjhölgy-rendszer” áldozatai voltak;
 3. üdvözli Kono Johei, a japán kabinet főtitkára 1993. évi és Murajama Tomiicsi akkori miniszterelnök 1995. évi, a kéjhölgyekkel kapcsolatos kijelentéseit, valamint a japán nemzetgyűlés 1995. évi és 2005. évi határozatait, amelyekben elnézést kérnek a háborús idők áldozataitól, beleértve a „kéjhölgy-rendszer” áldozatait is;
 4. üdvözli azt az 1995. évi japán kormánykezdemenyezést, amely a már feloszlott Ázsiai Nők Alapítványa létrehozására irányult, amely nagyrészt a kormány által finanszírozott magánalapítvány és bizonyos jóvátételt fizetett több száz „kéjhölgynek”, de úgy ítéli meg, hogy ez a humanitárius kezdeményezés nem elégítheti ki az áldozatok jogi elismerésre és a nemzetközi közjog keretében történő jóvátételre irányuló igényeit, ahogy azt az ENSZ-különmegbízott, Gay McDougall a fent említett 1998. évi jelentésében kifejtette;

2007. december 13., csütörtök

5. felhívja a japán kormányt, hogy hivatalosan kérjen egyértelmű elnézést, ismerje el és vállaljon történelmi és jogi felelősséget amiatt, hogy birodalmi fegyveres erői a világ számára „kéchhölgyként” ismert fiatal nőket szexuális rabszolgaságba kényszerítettek Ázsia és a Csendes-óceáni-szigetek 1930-as évektől a II. világháború végéig tartó gyarmati és háborús megszállása idején;
 6. felhívja a japán kormányt, hogy léptessen életbe hatékony igazgatási mechanizmusokat annak érdekében, hogy jóvátételt szolgáltatson a „kéchhölgy-rendszer” túlélő áldozatai és az elhunyt áldozatok családjai számára;
 7. felhívja a japán nemzetgyűlést, hogy tegyen jogi lépéseket a jóvátétel japán bíróságokon történő megítélése előtt álló jelenlegi akadályok megszüntetésére; különösen az egyénnek azt a jogát kell határozottan elismerni a nemzeti jogban, hogy a kormánnyal szemben jóvátételt követelhesen, továbbá a túlélők életkorát figyelembe véve elsőbbséget kell adni a nemzetközi jog szerint bűncselekménynek minősülő szexuális rabszolgaság túlélőit érintő jóvátételi ügyeknek;
 8. felhívja Japán kormányát, hogy nyilvánosan cáfolja meg azokat az állításokat, melyek szerint „kéchhölgyek” leigázására és rabszolgaságba vetésére soha nem került sor;
 9. ösztönzi a japán népet és a kormányt, hogy tegyenek további lépéseket nemzetük teljes történelmének megismerése felé – ami minden ország morális kötelessége – és növeljék az 1930-as és 1940-es években elkövetett – beleértve a „kéchhölgyekkel” kapcsolatos – cselekmények ismertségét Japánban; felhívja Japán kormányát, hogy ezeket az eseményeket oktassa a jelen és a jövő generációjának;
 10. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezen állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, a japán kormánynak és nemzetgyűlésnek, az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának, az ASEAN országok, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság, a Koreai Köztársaság, a Kínai Népköztársaság, Tajvan és Kelet-Timor kormányainak.
-